

ВІДГУК

на автореферат дисертації

Корнішевої Тетяни Леонідівни

«Культуротворчий потенціал постаті диригента-хормейстера у художньому просторі сучасної України: виконавський аспект», поданої на здобуття наукового ступеня кандидата мистецтвознавства за спеціальністю 26.00.01 – Теорія та історія культури (мистецтвознавство)

Сучасний стан культурологічного знання визначається активним розвитком нових дослідницьких парадигм, широким тематичним і методологічним розмаїттям у контексті наукової міждисциплінарності (синтезованої із різних галузей гуманітаристики: культурології, філософії, мистецтвознавства, історії й теорії музики та ін.). Саме у такому руслі виконано дисертаційне дослідження Т. Л. Корнішевої.

Увага дисертантки зосереджена на визначенні статусу диригента в культурно-історичному процесі через такі поняття як «культуротворення», «культурництво», «культуртрегерство», застосовуючи як засіб дослідницького інструментарію концепти-характеристики фронтірність, лімінальність, трансгресивність. Творчий підхід диригента-хормейстера до твору зумовлюється гармонійним поєднанням його визначальних рис – інтелекту, пристрасності та виконавської техніки. Все це дає можливість здійснити аналіз діяльності диригента як культуротворчого феномену доби.

Дисертантка ґрунтовно дослідила традиції хорового виконавського мистецтва в Україні, розвиток якого вбачає у формуванні композиторської та вокальної шкіл, оновленні жанрової палітри, становленні оперного жанру в його різновидах та ін. Ознаками сформованої української диригентської школи, на думку авторки, є вироблення усталених засобів уособлення наступності та спадкоємності світоглядних, професійних, музично-естетичних і технологічних настанов діяльності учасників творення хорового мистецтва – хормейстерів і артистів хору [с. 9 автореферату].

У дисертаційному дослідженні Тетяною Леонідівною визначено поліфункціональний характер діяльності диригента хору (диригентська мова,

музично-диригентська інтерпретація, імпровізація у диригентсько-хоровій діяльності) в аспекті виявлення культуротворчого потенціалу митця в суспільстві.

У цілому ж, вважаємо, що рецензований реферат свідчить про актуальність та доцільність дисертації Т. Л. Корнішевої і дозволяє стверджувати про належний рівень дослідження. Водночас до автора є запитання:

– Слова «культуротворення», «культурництво», «культуртрегерство» використовуються в різних контекстах: і як «концепт», і як «поняття». Таке вживання, на нашу думку, потребує авторського роз'яснення.

Враховуючи дисертаційні висновки, наукову вагомість і новизну одержаних результатів, а також, наявність публікацій, апробацій та практичне значення роботи, вважаємо, що автореферат та дисертаційна робота як самостійне, цілісне дослідження відповідає нормативним вимогам МОН України, а її автор Тетяна Леонідівна Корнішева заслуговує на присудження наукового ступеня кандидата мистецтвознавства за спеціальністю 26.00.01 – Теорія та історія культури (мистецтвознавство).

Кандидат культурології, доцент
кафедри інструментально-виконавської
майстерності
Інституту мистецтв
Київського університету
імені Бориса Грінченка

Романенко Анастасія Романівна

